

Arrest

nr. 120 617 van 14 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige zoon X, die verklaren van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 23 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 november 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en de beslissing van 7 november 2013 houdende het bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 22 november 2012 een aanvraag in om verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als partner in een duurzame en stabiele relatie.

1.2. Op 24 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: Raad) op 25 oktober 2013 bij arrest nr. 112.775 vernietigd.

1.4. Op 7 november 2013 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de verzoekster op 4 december 2013 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 22.11.2012 werd ingediend door:

Naam: B

Voorna(a)m(en): A.R

Nationaliteit: Suriname

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht of verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben met zijn partner, zoals gedefinieerd in artikel 40bis, §2, 2°. De betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar ten minste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

De betrokkene legt volgende documenten voor:

Wenskaarten + brief: deze kaarten en brief bevatten een handgeschreven tekst. Aangezien deze tekst niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst, kunnen we dit dan ook niet aanvaarden als bewijs van een duurzame en stabiele relatie.

Kassaticket 1: dit kassaticket bewijst dat er bij de winkel 'Fossil' op 11.11.2011 iets ter waarde van 34,80 euro werd aangekocht. Dit geeft geen enkele link met de duurzame relatie van betrokkenen.

Kassaticket 2: dit kassaticket bewijst dat er op 22.09.2010 62,95 euro werd betaald in een winkel. Dit geeft net zoals het vorige kassaticket geen enkele link met de duurzame relatie van betrokkenen.

Kassaticket 3: dit kassaticket bewijst dat er bij de winkel 'Rosmode' op 22.09.2010 iets ter waarde van 104 euro werd aangekocht. Dit geeft ook geen enkele link met de duurzame relatie van betrokkenen.

Verklaringen op eerdor derde: aangezien deze verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst, worden ze niet aanvaard als afdoende bewijs voor de duurzame en stabiele aard van de relatie.

Reparatiebon: deze bon staat op naam van betrokken en op het adres van haar Nederlandse partner. Aangezien er geen bewijzen van de officiële instanties van Nederland kunnen voorgelgd worden waaruit blijkt dat zij één jaar ononderbroken hebben samengewoont op het gezamenlijk adres, kan dit niet aanvaard worden als bewijs van de relatie.

Vakantiekaart: deze kaart staat op naam van betrokkene en haar parner. Aangezien er geen bewijzen van de officiële instanties van Nederland kunnen voorgelgd worden waaruit blijkt dat zij één jaar ononderbroken hebben samengewoont op het gezamenlijk adres, kan dit niet aanvaard worden als bewijs van de relatie.

Handgeschreven overeenkomst: aangezien deze overeenkomst niet op zijn feitelijkheid en waarachtigheid kan worden getoetst, kunnen we dit dan ook niet aanvaarden als bewijs van een duurzame en stabiele relatie.

Overzicht creditkaart: dit bewijst dat de Nederlandse partner van betrokkene een creditkaart bezit, maar dit kan niet worden aanvaard als bewijs van een duurzame en stabiele relatie daar dit geen enkele link geeft met één van de bovenvermelde criteria.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis

artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980 Regelmatig verblijf in België verstreken."

1.5. Op 7 november 2013 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing houdende een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) in hoofde van verzoeksters zoon. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 69ter1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.12.2012 werd ingediend door:

Naam: G

Voorna(a)m(en): V.V.R.

Nationaliteit: Suriname

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

De aanvraag gezinshereniging op basis van de duurzame relatie tussen de moeder van betrokkene, mevrouw B.A.R. en de Nederlandse partner werd geweigerd. De moeder van betrokkene heeft bijgevolg geen verblijfsrecht ten gevolge van de duurzame relatie met een Nederlandse onderdaan. Bijgevolg is er geen mogelijkheid voor betrokkene om een verblijfsrecht te bekomen in functie van de Nederlandse onderdaan.

Immers, artikel 40 bis 2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt: "de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 10 of 2", beneden de leeftijd van eenentwintigjaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. "Gezien de weigering van het verblijfsrecht van de moeder betekent dat hij niet valt onder artikel 40bis §2, 2° kunnen de kinderen van de mevrouw B geen verblijfsrecht bekomen in functie van de Nederlandse onderdaan.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene geweigerd."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

2.2. Artikel 39/72, § 1 samengelezen met artikel 39/81, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De verwerende partij werd bij schrijven van 3 januari 2014 in kennis gesteld van het verzoekschrift en werd verzocht om het administratief dossier en een nota in te dienen.

De verwerende partij heeft geen administratief dossier ingediend.

Artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurde, de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voeren verzoekers een schending van artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenbesluit), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Artikel 52, §4, 2e lid van het KB van 1981 stelt dat indien er geen beslissing werd genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42 Vw. er een verblijfskaart dient afgeleverd te worden.

De termijn bepaald bij artikel 42 Vw. is een vervaltermijn. Het verstrijken van de bedoelde termijn heeft het afleveren van een verblijfskaart tót gevolg, ook indien niet zou voldaan zijn aan de grondvoorwaarden voor de gezinshereniging (RvV 15 juni 2010, nr.44.835).

De bestreden beslissing werd niet binnen de termijn van zes maanden na de aanvraag genomen. De bestreden beslissing werd pas een jaar na de aanvraag genomen.

Verwerende partij dient aan verzoekende partij een verblijfskaart af te leveren van een familielid van een burger van de Unie.

Verwerende partij kan verzoekster niet rechtsgeldig het verblijf weigeren door middel van een bijlage 20. Er wordt geen correcte feitelijke en wettelijke basis aangegeven waarop de bijlage 20 steunt. Overwegende dat de principes van behoorlijk bestuur iedere normaal zorgvuldige administratie oplegt haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel. Dat de manifest verkeerde appreciatie een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in. Dat er eveneens sprake is van een fout die onaanvaardbaar is voor elke redelijke persoon.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit:

"De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bij gevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)".

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Het middel dient dan ook als ontvankelijk en gegrond te worden verklaard.

Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

2.2. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "middel" worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel, ze evenwel niet verduidelijken op welke wijze deze rechtsregels door de bestreden beslissingen worden geschonden. Verzoekers beperken zich tot een theoretische betoog zonder concreet de schending van de aangevoerde rechtsregels concreet op hun situatie te betrekken. Verzoekers menen dat de eerste bestreden beslissing niet steunt op een correcte feitelijke en wettelijke basis, maar laat na aan te geven waarom de feitelijke en wettelijke basis van de eerste bestreden beslissing niet correct is. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk. De Raad wijst erop dat willen verzoekers een rechtsmiddel op ontvankelijke wijze aanvoeren, zij er niet mee mogen volstaan de vermelde rechtsregels geschonden te noemen. Zij moeten ook een voldoende duidelijke omschrijving geven van de wijze waarop deze rechtsregels door de bestreden beslissing worden geschonden. (RvS 9 juni 2005, nr. 145.681). Het is aan verzoekers om hun grieven op concrete, precieze en nauwkeurige wijze te ontwikkelen en aan te tonen dat de gemachtigde bij zijn besluitvorming de grenzen van zijn beoordelingsvrijheid is te buiten gegaan of onzorgvuldig te werk gegaan is. Er kan enkel rekening gehouden worden met elementen die met de nodige precisie worden aangebracht. (RvS 9 juni 2005, nr. 145.681), *quod non in casu*.

2.3 Artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."*

Artikel 52, § 4 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een « verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie» overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

2.3.1. De termijn van zes maanden bedoeld in § 4, tweede lid van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit is een termijn van “zes maanden te rekenen volgend op de datum van aanvraag”, zoals bepaald in artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag heeft ingediend op 22 november 2012. De beslissing die hierover genomen werd op 24 april 2013 werd vernietigd bij arrest van de Raad nr. 112.775 van 25 oktober 2013.

De verwerende partij heeft hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State, zodat voormeld vernietigingsarrest definitief is. Een vernietigde beslissing wordt geacht nooit getroffen geweest te zijn. Het bestuur dient na een vernietigingsarrest de zaak te hernemen na het indienen van de aanvraag maar voor het onderzoek ervan. Wanneer het bestuur verplicht is een beslissing te treffen binnen een wettelijk voorziene termijn van zes maanden en de wet gevolgen verbindt aan het verstrijken van deze termijn en de beslissing die destijds binnen de voorziene termijn getroffen werd, vernietigd wordt door de Raad, beschikt het bestuur opnieuw over de volle termijn van zes maanden om een nieuwe beslissing te treffen (cf. RvS 30 oktober 1997, nr. 69.293; RvS 5 november 1997, nr. 39.471; RvS 29 januari 1998, nr. 71.396; RvS 11 juni 1998, nr. 74.260; RvS 3 mei 2001, nr. 95.155; RvS 17 mei 2001, nr. 95.574; RvS 19 januari 2006, nr. 153.939; Cass. 4 april 2002, A.R. C000457; LUST, J., “Wanneer kan de overheid, na de vernietiging van een beslissing die binnen een vervaltermijn moet worden (en is) genomen, een nieuwe beslissing nemen?”, noot onder RvS 24 april 1996, Van Rompuy, nr. 59.125, T.Gem., 1997, 102-107 en LUST, J., “De gevolgen van de schorsing en vernietiging van benoemingen en bevorderingen door de Raad van State”, in OPDEBEEK, I., (ed.), Benoemingen, bevorderingen en Raad van State, Brugge, Die Keure, 1997, 107-151). Deze volle termijn van zes maanden moet het bestuur toelaten om een beslissing te nemen waarbij de initiële aanvraag wordt voldaan, rekening houdend met het motief van het vernietigingsarrest.

Na de betekening van het eerste vernietigingsarrest van 25 oktober 2013, namelijk op 29 oktober 2013, beschikte de verwerende partij over een nieuwe termijn van zes maanden om een beslissing te nemen. De bestreden beslissing werd genomen op 7 november 2013, wat binnen de termijn van zes maanden is en dus bijgevolg tijdig, in tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden in het middel.

Een schending van artikel 52, § 4, tweede lid van het vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

Het enig middel is niet gegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES